

[Henning Rasmussen]

ver finansministeren. Staten skal også være hårdere i sin inkasso, bl.a. over for folk, der har fået bistand fra socialforvaltningen eller har lånt til deres uddannelse.

Men det er altså et faktum, at de 1,5 mia. kr. skal tages hos borgerne ud over dem, man henter hos dem i dag.

Vi ved derimod ikke, hvordan sundhedsministeren, socialministeren, undervisnings- og forskningsministeren og de andre ministre skal finde deres del af de resterende 2,8 mia. kr., men det får vi og borgerne at vide, den dag ministrene har fundet ud af, hvor der skal skæres ned, eller hvor der skal hentes flere penge end i dag.

Vi savner også klarhed over, hvad den omlægning af arbejdsgiverbetalingerne, som regeringen har bebudet, vil betyde økonomisk. Vi ved heller ikke, hvor meget der kan blive tale om at vi skal betale mere til EF i 1988.

Og så kan regeringen i øvrigt være glad for, at man til næste år for første gang får den skat af fonde og foreninger, som vi i Socialdemokratiet har været med til at forlange i sin tid og nu har fået regeringen med til, ligesom vi fik regeringen med til realrenteafgiften, den, der til næste år giver en indtægt på 19 mia. kr.

Regeringen kan også være glad for, at Nationalbanken til næste år budgetterer med at skulle aflevere yderligere 3 mia. kr. til staten, altså 3 mia. kr. mere end i år.

I det hele taget er en meget stor del af budgetforbedringerne siden kriseårene i begyndelsen af 1980'erne sket ved forslag, som vi har stemt for, eller sket i kraft af langt bedre økonomiske forhold i udlandet, som vi har haft det i de sidste 4-5 år.

Og så nogle ord om det stop for stigninger i statens udgifter, som finansministeren siger han har gennemført. Det er egentlig et blålys. Finansministeren regner jo med nettodriftsudgifter; det vil sige, at man fratrækker en lang række indtægter direkte i udgifterne, og så kan man ved systematisk at forhøje disse indtægter, sådan at de svarer til stigningen i udgifterne, holde nettoudgiftstallet uændret.

Jeg vil også gøre opmærksom på, at udgiften til de nye børnetilskud er opført på indtægtssiden som en negativ indtægt. Jeg ved godt, at det skyldes, at det er en del af skattereformen, og det er for så vidt i orden, men det er alligevel reelt en udgift; ministeren skal derfor være eks-

tra forsigtig i sin urigtige argumentation om udgiftsstoppet. Det er nok lidt stærkt at kalde det fup, når finansministeren siger, at vi har et faktisk udgiftsstop, men det er i alt fald hokusfokus. Det er det, tryllekunstnere siger, når de laver et illusionsnummer. Men de borgerlige vælgere bliver jo så glade, så længe de tror på det, og så har det også den virkning, at finansministeren kan løfte en belærende pegefinger imod kommuner og amtskommuner, der ikke har de tilsvarende muligheder for, om man så må sige at småsnyde på den politiske vægt. Det er i øvrigt de samme kommuner, som regeringen har ladet betale godt en tredjedel af forbedringen i statens økonomi ved en lang række nedskæringer i statens tilskud til de kommunale udgifter. Det er de kommuner, som hvert eneste år har fået nye og større opgaver, mens staten har fået beskåret sine, for opgaverne forsvinder jo ikke, de holder bare flyttedag. Jeg er ikke i tvivl om, at gjorde man den eelle udgiftsstigning hos staten, amtskommunerne og kommunerne korrekt op, ville den vise en næsten ensartet, men svag stigning i ressourceforbruget på de tre områder.

Et af de mange eksempler på, at regeringen nu lader folk betale på en anden måde over skatterne, er den såkaldte arbejderuddannelsesfond, der blev indført for få år siden. Udgifterne til bl.a. specialarbejderskolerne betales ikke længere af os alle gennem skatter og afgifter, men alene af lønmodtagerne og deres arbejdsgivere. Jeg nævner dem specielt, fordi der nu, så vidt jeg kan se, kræves langt flere penge op, end det er nødvendigt for at betale udgifterne ved de pågældende uddannelser. Er det rigtigt set, så er den såkaldte arbejderuddannelsesfond et ekstra sugerør i lønmodtagernes og deres arbejdsgivers lommer.

Vi er i Finansudvalget først begyndt på den traditionelle detaljerede gennemgang af finanslovsforslaget i tirsdags. Vi har derfor af gode grunde ikke kunnet få svar på nogle af de stillede spørgsmål endnu, og derfor må debatten i dag foregå på et spinklere grundlag end normalt, hvor gennemgangen sker i begyndelsen af september, og hvor svarene på den første, meget store gruppe af opklarende spørgsmål er kommet og er blevet vurderet. Jeg har derfor kun nogle få bemærkninger til enkelte af finanslovsforslagets områder.